

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ πέθανε στο Γαλλικό Νοσοκομείο Ἀθηνῶν ὁ ξακουστός ἠθοποιὸς καὶ μεγάλος σκηνοθέτης Θωμᾶς Οἰκονόμου, ποὺ ἔμεῖς οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχαμε γνωρίσει καὶ ἐκτιμῆσει κατὰ τὸ πέρασμά του ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅπου εἶχε δώσει μερικὲς παραστάσεις ἀλησμόνητες στὸ Belvedere καὶ μιὰ ἀποχαιρετιστήριον στὸ Kursaal.

Ὁ Θωμᾶς Οἰκονόμου, γιὸς τοῦ περιφήμου ζωγράφου Ἀριστείδη Οἰκονόμου, γεννήθηκε στὰ 1867 στὴ Βιέννη· ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸ θέατρο μίηξε πολὺ νέος στὴν ἐκεῖ δραματικὴ σχολή. Ὅταν τελείωσε τὶς σπουδὲς του ἔπαιξε ἰδίως στὴ Γερμανία σὲ διαφόρους θιάσους. Στὴν ἀρχὴ τοῦ 1900 προσεκλήθη στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ λάβει μέρος στὴν ὁργάνωση τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ὅπου ἐδίδασκε μιμικὴ καὶ ὑπόκριση· ἀργότερα διωρίσθη σκηνοθέτης τοῦ Βασ. Θεάτρου. Ἡ ἐργασία του ὡς «ρεζισέρ» θὰ μένει ἀλησμόνητη στὰ θεατρικὰ χρονικά. Εἶχε τὸν τρόπο νὰ ἐπιβάλλει τὴν πειθαρχία καὶ τὴ μελέτη στοὺς ἠθοποιούς. Ἀνέβασε τότε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἕνα «Φάουστ» καὶ μιὰ «Ἰφιγένεια» μὲ ἀξέχαστο καλλιτεχνικὸ θρίαμβο.

Μετὰ τὴ διύλιση τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου προσελήφθη στὸ θίασο Κυβέλης, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐνεφανίσθη στὴν Ἑλλάδα ὡς ἠθοποιὸς εἰς τοὺς «Βρυκόλακας» τοῦ Ἰψεν στὸ ρόλο τοῦ Ἰ' Οσβάλδου δικαιώσας τὴ φήμη τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη τῆς γερμανικῆς σκηνῆς. Ἐπαιξε καὶ ἄλλους δυνατοὺς ρόλους. Στὴ «Νόρα», στὸν «Πατέρα» τοῦ Στρίμπεργκ, στὴ «Φλωρεντινὴ Τραγωδία» τοῦ Ὁσκαρ Ουάιλντ, στὶς «Ἀλυσσίδες» τοῦ Ταγκόπουλου.

Ὁ Θωμᾶς Οἰκονόμου μὲ τὴν μεγάλη καλλιτεχνικὴ ψυχὴ δὲν ἐπεζήτησε νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὸ δυνατό του ταλέντο καὶ πέθανε πτωχὸς θῦμα τῶν ιδεῶν του καὶ τῶν περιστάσεων.

Ἀπ' το τελευταῖο τεῦχος μας ἀναδημοσιεύθηκαν τὸ ποίημα «Ἀπόβροχο Δειλινὸ» τοῦ Κωστῆ Βελμύρα στὴν ἐφημερίδα «Ἐφημερίς» τῆς 2 Ἀπριλίου, καὶ τὸ ποίημα «Προσμονὴ» τῆς Ρίκας Σεγκοπούλου στὸν «Κυριακάτικο Ταχυδρόμο» τῆς 10 Ἀπριλίου.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ δόθηκε ἐφέτος σὲ δυὸ γλύπτες, τὸν κ. Γ. Χαλεπᾶ καὶ τὸν κ. Κ. Δημητριάδη· σὲ δυὸ ζωγράφους, τὸν κ. Γ. Ροῦλδ καὶ τὸν κ. Ἐπ. Θωμόπουλο· καὶ σ' ἕνα μουσικὸ τὸν κ. Δ. Μητρόπουλο. Στὸν λόγο του περὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν ἀριστείων ὁ γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας κ. Μενάρδος, εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν κ. Μητρόπουλο:

“Ο μουσικός ἀριστεύς εἶναι νεώτατος καὶ λαμβάνει κατ’ ἐξαι-
ρεσιν ἀριστεῖον, διδόμενον συνήθως εἰς παλαιότερους ὡς στεφάνωμα
τελειωμένης ἐργασίας. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ πραγματικῆς μουσικῆς
μεγαλοφυΐας. Ὁ κ. Μητρόπουλος ἀσχέτως πρὸς τὴν σειρὰν τῶν
ἀξίων πολλοῦ λόγου μουσικῶν του συνθέσεων ἔχει εἰς τὸ ἐνεργη-
τικόν του τὴν ὑπέροχον αἰσθηματικὴν ἀντίληψιν τῶν μεγάλων ἀρι-
στουργημάτων τῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἐρ-
μηνείας καὶ καταντᾷ σχέδιον ἀναδημιουργίας.”

ΑΠ’ ΤΕΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ἑκδόσεις τῆς «Νέας Τέχνης» μιὰ εἶναι ἡ
μετάφραση γαλλικῶν ποιημάτων τοῦ κ. Σκούφη. Θὰ γίνῃ ἀπὸ
τρεῖς ἐκ τῶν δοκιμοτέρων ἐλλήνων ποιητῶν καὶ θὰ ἔχει πρόλογο
τοῦ Henri de Regnier. Ἡ ἀγγελία αὐτὴ μᾶς ἱκανοποίησε πολὺ.
Τὰ γαλλικὰ ποιήματα τοῦ κ. Σκούφη εἶναι μιὰ ἐπιμελημένη, μιὰ
θαυμάσια ἐργασία. Πρέπει νὰ γίνουν γνωστότερα στὸ ἐλληνικὸ
κοινό· καὶ γι’ αὐτὸ τὸν σκοπὸ ἡ Νέα Τέχνη· μετὰ τὴν διάδοσίν
της, μετὰ τὴν ἐκδοτικὴ ἐκλεκτικότητά της εἶναι πολὺ κατάλληλη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ μᾶς πληροφοροῦνε πὼς ὁ κ. Στ. Πάργας
ἔστειλε σὲ λογίους ἐκεῖ κάτι χατσεπσούδικες φυλλάδες πού περι-
εῖχανε δυσφημιστικὰ σημεῖωματα (πλαισιωμένα με κόκκινες γραμ-
μὲς ἀπὸ τὸν κ. Πάργα) ἐναντίον τοῦ ποιητῆ Καβάφη καὶ τοῦ περι-
οδικοῦ μας. Σημειώνουμε με ἀγανάκτηση τὸ γεγονός.

Ο ΚΑΪΡΙΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ «Οἱ φίλοι τοῦ Ταγκόρ» μᾶς ἔστειλε μιὰν
ἀγγελία στὴν ὁποία διαβάζουμε ὅτι προετοιμάζει ἓνα τομίδιο πού
θὰ περιέχει γνῶμες γιὰ τὸν φημισμένο Ἰνδο ποιητῆ.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ κάμνει ἐκκλήση στοὺς ἐν Αἰγύπτῳ λο-
γίους, κάθε ἐθνικότητος, νὰ ἐκφέρουνε γνῶμες ἢ νὰ δώσουνε πλη-
ροφορίες περὶ τοῦ Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ: τὰ χειρόγραφα νὰ στέλ-
νονται στὸν κ. Μάρκ Ἐλμερ (μέλος τοῦ Ὁμίλου) 2, ὁδὸς Σερίφ,
Καῖρον.

Ἡ ἀγγελία εἶναι γραμμὴν γαλλικὰ, ἀλλὰ λέγει ὅτι γίνονται
δικτὲς γνῶμες γραμμὲς σὲ οἰανδήποτε ἄλλῃ γλῶσσα.

ΒΗΚΑΝ τὰ “Σημεῖωματα” τὸ φιλολογικὸ δελτίο τῶν «Γραμμά-
των». Ἡ ὕλη τοῦ πρώτου φυλλαδίου κάθε ἄλλο πρὸς ἱκανοποιητικὴ ἢ
κὰν ἐνδιαφέρουσα εἶναι γιὰ τοὺς συνδρομητὲς του. Θέλανε ὁ κ.
Στέφανος Πάργας καὶ φίλοι του ὄργανο γιὰ νὰ βρίζουν καὶ δημιουρ-
γήσανε τὰ Σημεῖωματα· στὰ ὁποῖα βρίζουν τὸν Καβάφη, τὸ περιοδικὸ
«Νέα Ζωή», τὴν ἐκλεκτὴ ἑκδοσὴ ἔργων τοῦ Ζαχαριάδη, τὸ περιο-
δικὸ «Ἐρμῆς», τὸν Κ. Ν. Κωνσταντινίδη, τὸν Πῆλιο Ζάγρα, τὴν
“Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη”. Βρῆκε σ’ αὐτὰ ἐλεύθερο πεδίο ὁ κ. Μαλᾶ-

νος. Καί ξέρουμε ὅλοι πιά τι θά πει Μαλᾶνος στά φιλολογικά — ὕστεροβουλία καί ἡμιμάθεια.

Δέν λογαριάζει ὁμως λιγάκι ὁ κ. Πάργας πὼς ἡ ἀνεκτικότης τοῦ κοινοῦ ἔχει ὅρια ;

στο ἴδιο φυλλάδιο δημοσιεύεται κ' ἓνα κακοηθέστατο ψεύδος. Δηλαδή πὼς τὸ σημεῖωμα τοῦ τελευταίου μας τεύχους σχετικὰ μὲ τὸν κ. Roussel τὸ ἔγραψε ὁ κ. Καβάφης.

Ἐπαναλαμβάνουμε: τὸ ἔντυπο ποὺ ἐκδίδει ὁ κ. Πάργας ψεύδεται κακοηθέστατα. Τὸ σημεῖομά μας αὐτὸ γράφηκε, ἔπως καί ὅλα τὰ σημεῖομάτα μας γράφονται ἀπὸ τὴν Σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ μας, μὲ τὴν ὁποία ὁ κ. Καβάφης δέν ἔχει σχέση.

ΕΠΙΣΗΣ στο ἴδιο φυλλάδιο ὁ κ. Μαλᾶνος γράφει γιὰ τὸ ποίημα τοῦ Καβάφη “Μέρες τοῦ 1896”.

Ἡ ἐχθρότης τοῦ κ. Μαλάνου γιὰ τὸν Καβάφη εἶναι πασίγνωστη στὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶναι τὸ θέμα συχνὰ γραμμῶν τῶν σατυρικῶν φύλλων. Εἶναι τὸ θέμα συχνὰ τῶν συνομιλιῶν τῶν λογίων. Πιθανὸν ὁμως ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια νὰ μὴν εἶναι τόσο γνωστή. Θεωροῦμε καλὸ νὰ πληροφορήσουμε τὸ κοινὸ γενικὰ.

Ὁ κ. Μαλᾶνος τὸν Ἰούνιο πέρσι ἔγραψε ἓνα ἄρθρο στὴν “Ὀθόνη” μὲ τίτλο “ὁ Καβάφης ὡς πρὸς τοὺς νέους”. Τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο περιεῖχε ψευδολογίες· ἔθιγε τὴ φιλολογικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ποιητῆ (τὴν ἀναγνωρισμένα ἄμεμπτη). Τὸ ἄρθρο προκάλεσε ἀπάντησι τοῦ κ. Συμεωνίδη (τῆς “Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης”) στὴν “Ἰσιδα” καί τοῦ κ. Κ. Μακρῆ στὴν “Ὀθόνη”.

Ὁ κ. Μαλᾶνος ἔγραψε καί πάλι κατὰ τοῦ φιλολογικοῦ χαρὰκτῆρος τοῦ Καβάφη. Καί παρεξετράπη σὲ σημεῖο ποὺ τὸν Ὀκτώβριο πέρσι δημοσίεψε ἓνα ἄτοπο ἄρθρο “Πὼς γίνεται ἀντιπαθητικὸς ὁ Καβάφης”, τὸ ὁποῖο κατέστησε ἀναγκαῖα τὴν ἐπέμβασι τῆς ἔγκριτης ἐφημερίδας “Ταχυδρόμος” γιὰ νὰ διαψευστεῖ ἢ ἀπὸ τὸν κ. Μαλᾶνο ἀπόδοσι στοῦ Καβάφη κριτικοῦ σημεῖοματος ποὺ εἶχε γράψει καί ὑπογράψει ἄλλος.

Μιὰ ἐντύπωση ποὺ ἔκαμαν τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Μαλάνου εἶναι τὸ πόσο λίγο γνωρίζει τὸν ἄνθρωπο Καβάφη. Τὰ λόγια ποὺ ἔβαζε στο στόμα τοῦ Καβάφη· ἢ στάσι τοῦ Καβάφη ἀπέναντι ἀτόμων, ἢ στάσι του ἀπέναντι σὲ φιλολογικὰς συνθήκες, ὡς ἀποδίδονταν στά ἄρθρα, ἀπέχουνε παρασάγγες ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Καβάφη. Αὐτὴ τὴν παρατήρησι τὴν κάμανε πολλοί.

Ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα, ὑποθέτουμε, ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ κ. Μαλᾶνος δέν σχετίστηκε τὸν Καβάφη πολὺ. Νεώτατος τὸν εἶχε γνωρίσει, καί μετὰ μάλωσε καί γιὰ καιρὸ ἔμεινε κακιομένος. Καί πάλι τώρα

για ἀρχετὸ διάστημα ὁ Καβάφης καὶ ὁ κ. Μαλᾶνος δὲ μιλοῦνται καὶ δὲ χαιρετιοῦνται. Στὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ κ. Μαλᾶνος σπάνια πήγαινε. Ξέρει τὸν ποιητῆ κυρίως ἀπὸ διαδόσεις πὺ ἀκούει ἀπὸ τὰ κουσέλια τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν “Γραμμάτων” ἀπὸ πληροφορίες τρίτων, οἱ ὅποιοι κάποτε ἴσως νὰ παίξουν εἰς βάρος τοῦ κ. Μαλᾶνου.

Τὰ σημειώνουμε αὐτὰ γιατί μὲ πολλὴν ἀφέλεια, στὸ περσινὸ “Πασχαλινὸ Λεύκωμα” τῶν “Γραμμάτων”, ὁ κ. Μαλᾶνος ποζάρει σὰ νὰ γνωρίζει καλὰ τὸν ἄνθρωπο Καβάφη — στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου ὅμως δὲ μπαίνει. Τονίζουμε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲ μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ τώρα διόλου· καὶ ἀπὸ χρόνια, σπάνια· τὸ κάμνουμε δὲ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας τοὺς ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Καβάφης ἐλάχιστα κυκλοφορεῖ σὲ κέντρα, σὲ θέατρα, σὲ συναθροίσεις. Ἐλάχιστους σχετίζεται. Αὐτὰ τᾶγραψαν καὶ τὰ ξανάγραψαν οἱ ἐφημερίδες τῆς Αἰγύπτου. Μόνο στὸ σπίτι του, ὅπου πολὺ συχνὰ δέχεται τὸ ἀπόγευμα, μπορεῖτε νὰ τὸν γνωρίσετε· ἀλλὰ καὶ δῶ πρέπει νὰ καιροφυλακτῆτε νὰ τὸν βρῆτε στὴν ὥρα πὺ ἔχει διάθεση· πὺ βγαίνει ἀπ’ τὴν Καβαφικὴ ἐπιφύλαξη καὶ ἀδιαφορία· ὅταν παύουν τὰ “ἐνδέχεται”, “μπορεῖ”, “ἴσως” τὰ ὁποῖα προβάλλει σὰν θέλει ν’ ἀποφύγει καμιά συζήτηση. Μὰ καὶ τότε πρέπει νὰ εἴστε καὶ προσεκτικὸς καὶ συμπαθής. Γιὰ νὰ νοιώσει κανεὶς τὸν Καβάφη, γιὰ νὰ συλλάβει ἀποχρώσεις τοῦ χαρακτῆρος του, γιὰ νὰ μάθει τί γνωμῆς ἔχει περὶ τέχνης καὶ περὶ βίου, τί στάση τηρεῖ ἢ θέλει νὰ τηρήσει σὲ ὄρισμένα φιλολογικὰ ζητήματα, πρέπει νὰ τὸν πλησιάσει μὲ πνεῦμα ἐλεύθερο ἀπὸ προκαταλήψεις καὶ μικρότητες. Ὁχι ἀλὰ Μαλᾶνο, γιὰ ν’ ἀρπάξει καμιά φράση του πὺ ἐπιδέχεται παρεξήγηση, καὶ νὰ τρέξει κατ’ εὐθείαν στὰ “Γράμματα” καὶ νὰ δημιουργήσει καινούριο κουσέλι.

Τώρα ἂς ποῦμε μερικὰ καὶ γιὰ τὸ σύντομο ἄρθρο τοῦ κ. Μαλᾶνου πὺ φάνηκε στὸ δελτίο “Σημειώματα”. Εἶναι δεῖγμα τῆς ἀνικανότητάς του στὸ νὰ καταλάβει τὸ πνεῦμα τῆς Καβαφικῆς ποίησης. Τοῦ λείπει ἡ γνώση τῆς θεωρητικῆς τοῦ Καβάφη.

Ὁ Καβάφης δὲν ἐπαναλαμβάνεται ποτέ.

Ἴδου, ἀπλᾶ, τὸ σχεδιάγραμμα πὺ βγαίνει ἴσαμε τώρα ἀπὸ τὸ ἔργο του.

Ἐχει τρεῖς περιοχῆς — τὴν φιλοσοφικὴν (ἢ τῆς σκέψης), τὴν ἱστορικὴν, καὶ τὴν ἡδονικὴν (ἢ αἰσθησιακὴν).

Ἡ ἱστορικὴ περιοχὴ κάποτε προσεγγίζει τόσο στὴν ἡδονικὴν (ἢ αἰσθησιακὴν) πὺ εἶναι δύσκολο νὰ κατατάξει κανεὶς ὄρισμένα ποιήματά τους. Δύσκολο· ὄχι ἀατόρθωτο. Βέβαια δὲν θὰ ἦταν

δουλειά γιά ἓνα ἄπειρο τῆς κριτικῆς σάν τόν κ. Μαλάνο.

Ἐπανάληψη στὸν Καβάφη δὲν βρῖσκεται ποτέ. Τὸ κάθε ποίημα του, χωρὶς ἐξαιρέση, ἔχει κάτι τὸ διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα του. Αὐτό, ὡς γνωστόν, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους κανόνες τῆς καθαφικῆς σύνθεσης. Κάθε νέο ποίημα προσθέτει στὴν περιοχὴ του κάτι (πότε πολὺ, πότε λίγο). Κάποτε ποιήματα εἰσέρχονται στὴν περιοχὴ ὡς συμπληρώσεις. Κάποτε τὸ φῶς ἐνὸς καινούριου ποιήματος ἐλαφρὰ διαπερνᾷ τὸ ἡμίφως ἐνὸς παλαιότερου (φῶς στὸ ἓνα ποίημα, ἡμίφως στὸ ἄλλο — ὄχι στὸν βρόντο· ἀλλὰ σύμφωνα μὲ προσεκτικώτατη ποιητικὴ οἰκονομία).

Ἐπανάληψη στὸν Καβάφη δὲν ὑπάρχει· ἐπιστροφή ὅμως σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς του περιοχῆς (σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κατηγορίες θεμάτων) ὑπάρχει. Μόνον δὲ ἓνας ἄπειρος τῆς κριτικῆς σάν τόν κ. Μαλάνο μπορεῖ νὰ παραξενευτεῖ γι' αὐτό. Ὁ Καβάφης, γερός τεχνίτης ὅπως εἶναι, γνωρίζει τὶς περιοχῆς στὶς ὁποῖες ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἐργαστεῖ, καὶ μένει σ' αὐτὲς μέσα· σ' αὐτὲς καὶ μόνο· ὀρθότατα.

Τὰ ὅσα λέει ὁ κ. Μαλάνος γιά τὴν φόρμα τοῦ Καβάφη ποὺ μένει ἢ ἴδια, εἶναι παιδιακίσια. Σάν γερός τεχνίτης, ὁ Καβάφης, ἔχει τὴ φράση του, τὴ στιχουργικὴ του, τὸ λεκτικὸ του. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ φόρμα του. Μὲ τὴν φόρμα αὐτὴ ἔχει γράψει τὸ λιγιστέλιδο ἔργο του. Θὰ ἦταν ἀξιοκατάκριτος ἂν τὸ ἔγραφε μὲ ἄλλη φόρμα, ξένη πρὸς αὐτόν.

Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ μᾶς ἔστειλε τὴν ἐξῆς ἀγγελία:

“Ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω καὶ ἓνα ἔργο μου μόνος μου. Ἄπειθύνομαι στοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρακολουθοῦν τὴν φιλολογικὴ μου προσπάθεια, ἂν θέλουν νὰ γραφοῦν συνδρομητές. Τὸ βιβλίον θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα περίπου τυπογραφικὰ φύλλα. Τιμὴ ὠρίστηκε δραχμὲς 25 προπληρωτέες”.

Τὸ ἔργο θὰναι ἓνα σατυρικὸ μυθιστόρημα καὶ θάχει τίτλο “Μέσα στὴν Κόλαση”. Τὸ συστήνουμε θερμὰ σ' ὅλους τοὺς φίλους τοῦ μεγάλου συγγραφέα.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ στὸ παρόν μας τεῦχος ὑπερβαίνομε τὸ συνηθισμένο ἀριθμὸ σελίδων γιά ν' ἀφιερῶσουμε μερικὲς στίς Ἑορτές τῶν Δελφῶν, πάνω στίς ὁποῖες ἐλάβαμε ἀπ' τὴν Ἀθήνα τὴν τελευταία στιγμὴ γνῶμες λογίων καὶ καλλιτεχνῶν.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ — σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὸ τεῦχος μας — τὸ ἀνυπόμονο προσμενόμενο βιβλίον “Ἐνας Ξένος κι' ἄλλα διηγήματα” τοῦ λαμπροῦ λογοτέχνου καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Πιερίδη (Σκαρβαίου). Θὰ γράψομε ἐκτενέστερα στὸ ἐρχόμενο τεῦχος μας.